

65-боб. Ёмон қўшни

Image not found or type unknown

15:59 / 25.10.2019 3023

ذُوْعًا يِّنِ الْمُؤْمِنِينَ: مَلَسُوهُ لَعَلَّ يَلِصَّ بِبَنِي إِسْرَائِيلَ عَادُوا نَمَانًا: لَأَقْرَبَ رُؤْيَاهُ أَبًا نَّع
«لَوْحَتِي أَيْ دَلَّ رَاجِحًا نِافِيًا مُقْتَضِيًا رَادِيًا وَوَسَلَّ رَاجِحًا نَمَكَبًا».

Абу Ҳурайрадан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг дуолари орасида «Аллоҳим! Мен сендан у дунёда ёмон одамга қўшни бўлишдан паноҳ тилайман. Чунки бу дунёдаги қўшнини ўзгартирса бўлади», дейилгани ҳам бор эди».

Шарҳ: Бу дунёдаги қўшнини ўзгартирса бўлади, лекин у дунёдаги қўшнини ўзгартириб бўлмайди. Шунинг учун ҳам ёмон қўшнидан паноҳ сўралар экан. Қўшнининг ёмон бўлиши кишининг бадбахтлигидан бир аломат экан, чунки унинг ёмонлиги сабабли қўшниларида туну кун ҳаловат йўқ, ҳаётлари уриш-жанжал, хавф-хатар, кўнгилсизлик билан ўтади.

